

1

Chloe

'Au!' Met een harde klap kwam ik met mijn beide knieën op de grond terecht. Voordat ik besepte wat er was gebeurd, werd ik door een krachtige greep rond mijn bovenarm omhooggetrokken.

'*Mademoiselle*, heeft u zich bezeerd?' klonk de stem naast me.

Ik draaide me naar degene toe die me omhoog had geholpen en keek in het bezorgde gezicht van de conducteur.

'Ik verloor mijn evenwicht, denk ik, maar het gaat wel weer, hoor,' zei ik stoer en ik probeerde mijn pijnlijke knieën te negeren.

De conducteur liet mijn arm los, pakte mijn rugzak op die de boosdoener was van mijn val en hielp me om hem op mijn rug te hangen. Het ding voelde loodzwaar, wat vreemd was, want zoveel kleding had ik niet bij me. Je kunt mij uittekenen in een jeans, t-shirt en sneakers. En veel boeken had ik ook niet meegenomen, dus daar kon het ook niet aan liggen.

'Doe voorzichtig en heb een fijne tijd in Parijs,' zei de conducteur voordat hij zich omdraaide en wegliep.

Parijs, dacht ik en ik vergat direct mijn brandende knieën, ik ben in Parijs! Ik keek het Gare du Nord rond waar ik zojuist met de trein was aangekomen en opeens leek het alsof mijn hart begon te kloppen. Natuurlijk klopte het al eenendertig jaar, maar het kreeg een ander ritme; rustiger, maar ook blijer of zo. Niet zo gek, want ik keek al jaren uit naar deze reis en nu was het eindelijk zover. Ik was in Parijs! Twee weken lang. Veertien dagen. Driehonderdzesendertig uur. Eén miljoen tweehonderdnegeënduizend en zeshonderd seconden, waarvan er nu al zeker zestig voorbij waren.

Met mijn zintuigen op scherp keek ik het station rond. Het was er druk, zoals een echte maandagochtend behoort te zijn. Mensen liepen af en aan met kleine en grote koffers of ze zaten schouder aan schouder te wachten op bruine bankjes totdat ze konden vertrekken. Mijn neus vulde zich met de geur van verse koffie en croissants en door de melodieuze klank van de Franse taal kreeg ik kippenvel vanaf mijn tenen tot aan mijn kruin. Twee vrouwen liepen met sombere gezichten in tegengestelde richting naar de trein. Ik had oprecht medelijden met hen, want wie wilde er nu weg uit Parijs? Er viel in deze stad zoveel te ontdekken, dat ik hoopte dat twee weken genoeg zouden zijn om alles te bezichtigen wat ik op mijn zorgvuldig samengestelde lijst had staan. Deze lijst, waar ik maandenlang boven had zitten zweten omdat ik bang was om de verkeerde keuzes te maken, wilde ik helemaal kunnen afvinken, want als me dat niet lukte, moest ik nog een keer terugkeren, en voor zover ik nu mijn toekomst kon overzien, achtte ik die kans zeer klein.

Maar ik moest me nu niet laten afleiden door mijn gedachten, anders liep ik direct achter op schema. En daar had ik een hekel aan. Niet dat ik zo'n druk leven heb dat ik niet zonder lijstjes kan, integendeel, mijn leven is vrij gewoontjes. Ik werkte vijf dagen per week van negen tot vijf op een klein reisbureau voor backpackers en in het weekend hing ik een beetje thuis rond. Mijn thuis was Londen. Een buitenwijk van Londen welteverstaan. Ook niet heel spannend.

'Kom op, Chloe, focus,' mopperde ik tegen mezelf. Ik keek op mijn horloge en zag hoe de wijzers onverschrokken verder tikten, geen rekening houdend met mijn getreuzel. Resoluut veegde ik het vuil van mijn broek, die gelukkig nog heel was, en ik liep het perron af en ging in de richting van de metro.

Dicht tegen twee jongens aan gedrukt die in rap Frans tegen elkaar spraken, hield ik nauwlettend het bord boven de deur in de gaten waar alle stations op stonden. Mijn rugzak nam veel plek in en ik

glimlachte verontschuldigend naar de mensen om me heen, maar die leken allemaal in hun eigen wereldje te zitten, waardoor mijn glimlach volkomen werd genegeerd.

Bij de volgende halte stapte er een accordeonist de metro in die een deuntje begon te spelen uit de film *Amélie*. Ik baalde dat ik mijn camera niet kon pakken, want mijn armen zaten vastgeklemd tussen de lichamen van de twee jongens en die van een vrouw met een grote boodschappentas waar drie baguettes uitstaken.

Zes haltes later minderde de metro vaart en ik zag met grote letters op het perron Saint-Michel staan. Hier moest ik zijn. Ik stapte de metro uit en liep achter de mensenmassa aan, een trap op en door de smalle poortjes bij de uitgang waar ik met mijn zware rugzak maar net doorheen paste.

Buiten aangekomen kwam de geur van de stad me al tegemoet. Het rook hier heel anders dan in Londen, al wist ik niet precies hoe. Misschien wat lieflijker... zoeter ook. Ik stapte het zonlicht in. De helderblauwe lucht stak scherp af tegen de zandkleurige gebouwen. Voor me lag de veelbezongen rivier de Seine, waarvan het water glinsterde in de zachte stralen van de lentezon. Aan de overkant torende de Notre-Dame hoog boven alles uit.

Hoewel het pas acht uur was, was het al druk op straat. Het verkeer raasde over de bruggen en mensen liepen langs, om en bijna door me heen. Maar toch, ondanks de drukte voelde het even alsof ik hier helemaal alleen was, de stad mij persoonlijk welkom heette en een diepe buiging voor me maakte: *'Bonjour Chloe, bienvenue à Paris!'*

Ik keek naar mijn voeten, gestoken in blauwe All Stars, en besepte dat mijn grote helden Ernest Hemingway, F. Scott Fitzgerald, zijn vrouw Zelda en alle andere leden van de Lost Generation hier ook ooit hadden gelopen, of misschien beter gezegd, hadden gewalkt, nadat ze in een café hadden rondgehangen op zoek naar inspiratie.

Ik zag ze daar al helemaal zitten, omringd door een walm van sigarenrook, flessen rode wijn op tafel en veel gespreksstof. Wat had ik daar graag bij willen zijn, meediscussiërend over hun idealen, de

liefde en de dood. We zouden zonder schaamte onze emoties tonen, hard met onze vuisten op tafel slaan als we het ergens niet mee eens waren en drinken tot de zon opkwam. Alhoewel... ik denk dat ik met open mond van de een naar de ander had zitten staren, misselijk was geworden van de wijn en om elf uur al was omgevallen van de slaap.

Toen ik had uitgezocht welke kant ik op moest, zette ik koers naar het hotel. Bij iedere stap die ik nam noemde ik hardop de namen van mijn helden zodat ik me nog dichterbij hen voelde nu ik letterlijk in hun voetsporen trad.

‘Ernest Hemingway, F. Scott Fitzgerald, Gertrude Stein,’ mompelde ik terwijl ik naar mijn voeten keek en iedere stap bewust zette. ‘Ernest Hemingway, F. Scott Fitzgerald, Gertr...’ herhaalde ik.

Ruw werd ik opgeschrikt door het geluid van mijn telefoon. Hè, wie haalde het nu in zijn hoofd om mij op dit memorabele moment te bellen? Ik zocht naar mijn telefoon in het tasje dat schuin over mijn schouder hing en vroeg me af wie dit kon zijn, want zo vaak werd ik niet gebeld. Ik behoor niet tot die groep mensen wier telefoon een verlengstuk van hun lichaam is. Eigenlijk had ik geen zin om te reageren, maar toen ik Peters naam las op het scherm en ik me herinnerde dat we hadden afgesproken elkaar alleen te bellen als het echt dringend was, moest ik wel opnemen.

Met Peter, mijn vriend, was ik al vanaf de middelbare school samen en sinds een halfjaar zelfs verloofd. Ik moest hem dus eigenlijk mijn verloofde noemen, maar dat klonk zo ouderwets. Onze bruiloft stond aan het einde van dit jaar gepland en ook al keek ik ernaar uit, het maakte me ook doodzenuwachtig. Al die blikken die op me gericht zouden zijn als ik straks naar het altaar liep. Ik kreeg het al benauwd als ik eraan dacht.

Jammer genoeg had ik Peter niet enthousiast kunnen krijgen over Parijs. Ik was teleurgesteld geweest toen hij had aangekondigd liever thuis te blijven dan met mij op avontuur te gaan. Ik begreep het ook niet. Wat kon er nu leuker zijn dan met je verloofde de stad van

de liefde te ontdekken? Lekker slenteren door de straatjes, samen aan de Seine zitten, genietend van de zonsondergang, hoe romantisch was dat? Maar Peter had voet bij stuk gehouden, dus had ik uiteindelijk besloten alleen te gaan. En hoewel Peter daar niet blij mee was, had hij zich erbij neergelegd. Hij wist hoe graag ik een keer Parijs wilde zien en hij wist ook dat als ik het nu niet deed, het waarschijnlijk niet meer zou gebeuren.

Het doordringende gerinkel van mijn telefoon hield aan. Snel nam ik op.

‘*Bonjour, monsieur!*’ riep ik vrolijk.

‘Hallo? Chloe? Ben jij dat?’ vroeg Peter met twijfel in zijn stem.

‘Ja, natuurlijk ben ik het,’ zei ik lachend. ‘Wie moet het anders zijn? Gaat alles goed daar?’

‘Ja, hoor,’ zei hij en ik vroeg me af waarom hij dan belde.

‘Ik ben trouwens net in Parijs aangekomen,’ ging ik verder toen het stil bleef aan de andere kant van de lijn. ‘Het is hier zo mooi! Ik geloof dat ik nu al verliefd ben!’

‘Verliefd? Op wie?’ vroeg Peter geschrokken.

‘Op de stad natuurlijk, gekkie.’

‘O, haha,’ lachte Peter opgelucht. ‘Ik ben blij voor je, lieverd. Maar luister eens, ik moet zo aan het werk en ik kan mijn tas nergens vinden. Weet jij waar ik ’m heb gelaten?’

Ik zuchtte. Mijn verloofde was niet chaotisch, maar liet wel alles graag aan mij over. Soms leek het alsof hij niet verder keek dan de vierkante meter waarin hij zich bevond. Waarom moest ik hem op dit moment vertellen waar zijn tas was? Ik had hier toch helemaal geen tijd voor? Maar zoals altijd bleef ik geduldig.

‘Ligt hij niet in de auto? Onder de passagiersstoel?’ Ik kon dit zo specifiek benoemen omdat zijn tas daar altijd lag als hij hem kwijt was.

Terwijl Peter naar zijn auto liep, bleef ik aan de lijn. Ik liep ondertussen verder en kwam langs een kiosk, waarvoor ik stopte om te zien wat ze er verkochten. De groene kiosk had een art-decokepel-

tje en tussen alle kranten, magazines en kaarten stond een mannetje verstoppt bij wie je kon afrekenen.

Ik bekeek wat ansichtkaarten en mijn oog viel op zwart-witfoto's van het oude Parijs. Ik besloot er een paar te kopen. Met mijn telefoon tussen schouder en oor ingeklemd pakte ik de mooiste kaarten uit het rek en ik rekende ze af.

'*Merci beaucoup,*' zei ik tegen de oude man die de kaarten in een zakje stopte voordat hij ze me aanreikte.

De man knikte me vriendelijk toe. '*Au revoir, mademoiselle.*'

Plotseling hoorde ik Peters stem weer in mijn oor. 'Ik heb 'm!' riep hij enthousiast uit.

Ik glimlachte. Wat was hij toch voorspelbaar, mijn schat.

We kletsten nog even door totdat ik bij het juiste adres was aangekomen. Ik hield halt en keek naar het hotel dat de komende twee weken mijn thuis zou zijn. De witte luiken die de kamers tegen de warmte moesten beschermen stonden opengeklapt. Die kunnen wel een likje verf gebruiken, schoot het door mijn hoofd.

Als het had gekund had ik mezelf op dat moment vragend aangekeken. Een likje verf? Ik moest er bijna om lachen. Normaal gesproken maakt het me niet uit hoe iets eruitziet. Ik behoor namelijk tot het deel van de wereldbevolking dat weinig waarde aan het uiterlijk van spullen hecht. Een eigenschap die trouwens een doorn in het oog is van mijn moeder. 'Chloe, de buitenkant is net zo belangrijk als de binnenkant,' aldus een van haar wijsheden. 'Als iets perfect is, zal er nooit irritatie zijn.'

Ik schudde de gedachte aan mijn moeder van me af en richtte me weer op Peter, die geduldig aan de andere kant van de lijn wachtte tot ik nog iets ging zeggen.

'Schatje, ik kom net aan bij mijn hotel, dus ik moet ophangen, oké?'

'Oké,' antwoordde Peter. 'Doe je voorzichtig? *Love you.*'

Ik glimlachte. '*Love you too.*'

Ik stopte mijn telefoon weg waarna er een grote rust over me

neerdaalde. Even geen Peter. De komende tijd zou ik op mezelf aangewezen zijn en dat voelde best fijn. Met een licht schuldgevoel dat ik dit durfde te denken over mijn verloofde, duwde ik de zware deur van het hotel open en liep ik naar binnen.

De vriendelijke hoteleigenaar checkte mij in. Tenminste, ik nam aan dat het de eigenaar was, want de man had zo te zien allang de pensioengerechtigde leeftijd bereikt.

Toen ik een formulier had ingevuld om te bewijzen dat ik was wie ik was, kreeg ik de sleutel aangereikt van een kamer op de bovenste verdieping.

De man lachte me vriendelijk toe. 'Ben je hier alleen?' vroeg hij in gebrekkig Engels.

Ik knikte. 'Ja, maar dat geeft niks, hoor, ik krijg het namelijk hartstikke druk de komende tijd. U zult me vast niet vaak zien.'

De oude man glimlachte knikkend, maar aan zijn gezicht te zien had hij geen woord verstaan van wat ik hem net had verteld.

Nadat ik op het knopje van de lift had gedrukt, kwam deze hordend en stotend naar beneden. Door hard te trekken kreeg ik het ijzeren hek open en ik stapte een hokje binnen dat zo klein was dat ik er met mijn rugzak maar net in paste. Ik drukte op het knopje van de zesde verdieping en de lift zette zich in beweging. Angstig luisterde ik naar de vreemde geluiden die de lift maakte. Ik hoopte dat hij mijn gewicht en dat van mijn rugzak kon houden. Ik had geen zin om naar beneden te storten nog voordat ik iets van Parijs had gezien.

Gelukkig kwam ik zonder kleerscheuren boven en ik liep door de smalle gang naar mijn kamer toe. Toen ik de deur opende en naar binnen stapte, stootte ik hard met mijn knieën tegen de rand van het bed. Wat was het hier klein! Ik wurmde me langs het bed en sloot de deur. De kamer zag er sober uit. Naast het smalle tweepersonsbed stonden er een kledingkast die eruitzag alsof hij ieder moment uit elkaar zou vallen, een houten stoel en een tafeltje waarboven een flatscreentelevisie op babyformaat hing.

Ik gluurde om het hoekje van wat de badkamer moest zijn. Helemaal goed, dacht ik bij het zien van de douche en het toilet, meer had ik niet nodig.

Opgelucht liet ik mijn rugzak op het bed vallen, blij om verlost te zijn van dat ding. Ik draaide mijn schouders rond om mijn spieren los te maken en ik voelde hoe ze langzaam ontspanden.

Ik liep naar het raam, opende de gordijnen en knoopte ze vast met een goudkleurig koord dat aan weerszijden van het raam hing. Het daglicht stroomde naar binnen en ik werd aangenaam verrast door het onverwachte uitzicht dat tot ver over de daken van Parijs reikte. Het was zo adembenemend dat mijn angst om iedere dag met die gammele lift op en neer te gaan verdween als sneeuw voor de zon.

Met een harde ruk opende ik de ramen en naast de frisse lucht en de warme zonnestralen, kwam ook het geluid van het verkeer dat over de boulevard raasde mijn kamer binnen. Ik boog me over het gietijzeren Franse balkonnetje en keek naar het Parijse leven dat zich onder mij afspeelde.

Blij liet ik me neerzakken op de rand van het bed. In de ovale spiegel aan de muur keek ik mezelf met glinsterende ogen aan.

‘Dit wordt de mooiste tijd van je leven, Chloe McCoy,’ zei ik tegen mijn spiegelbeeld, en ik wist zeker dat deze reis een avontuur zou worden waar ik tot ver na mijn huwelijk op zou kunnen teren.

2

Sofia

‘Hm...’ kreunde ik verrukt. Ik haalde mijn wijsvinger voor de tweede keer door de warme chocolade en likte ’m snel af voordat het donkere goedje mijn schone, witte blouse bevulde. De chocolade was precies op temperatuur, niet te heet maar toch helemaal gesmolten.

Ik haalde het au bain-mariepannetje van het vuur en goot de pure chocolade voorzichtig over de verse croissants die ik een halfuur geleden uit de oven had gehaald. De chocolade stonde langzaam en vol trots keek ik naar mijn zelfgemaakte baksels waarvan zelfs het deeg à la Sofia was. Terwijl ik nog wat amandelschaafsel over de croissants strooide om mijn creatie af te maken, ging het belletje van de oven.

Ik opende het glazen deurtje en snoof de geur van het versgebakken brood op. De beste geur die er bestaat. Iedereen herkent het en heeft er wel een herinnering aan, maar niemand kan de geur precies omschrijven.

Misschien lijkt het wat overdreven om op een gewone maandagochtend om halfacht ’s ochtends al uitgebreid te staan bakken, maar niets geeft mij een groter geluksgevoel dan het kneden van deeg en te voelen hoe het onder mijn handen begint te leven.

Ik keek op de eierwekker in de vorm van een cupcake of de eitjes al klaar waren en zag op de klok dat ik veel te lang bezig was geweest met het ontbijt voor Jean-Luc, iets wat hoorde bij mijn dagelijks ochtendritueel. Snel schonk ik de vers gezette koffie in twee grote mokken, ik goot er geklopte melk op en zette deze samen met het warme, geurende brood, de eieren en verse jus d’orange op een dien-

blad. Ik pakte een gele bloem uit de vaas die op de vensterbank stond en legde deze erbij.

Door het kleine raam van mijn net zo kleine keuken kwam de zon achter de Parijse daken al op. Wat was ik toch een enorme geluksvogel, dacht ik blij, terwijl ik het schilderachtige tafereeltje van daken, zon en blauwe lucht aanschouwde. Ik had een knus appartement in de wijk Le Marais, een lieve vriend, ik had de leukste winkel van de stad en dan scheen de zon ook nog vandaag! Ik voelde een kriebel in mijn hart en wist zeker dat ik een van de gelukkigste vrouwen van Parijs was, zo niet van de hele wereld.

Voorzichtig duwde ik met mijn voet de deur van de slaapkamer open en ik keek naar het sierlijke witte spijlenbed waarin mijn lief nog diep in slaap was. Dat bed hadden we jaren geleden op de rommelmarkt in Saint-Ouen gekocht. De verkoper zei dat het ooit van Marie-Antoinette was geweest. Onzin natuurlijk, alsof zij ooit in zo'n gewoon bed zou slapen. Maar ik vond het een romantisch idee, dus deed ik net of het waar was, ook al vertelde ik dat aan niemand.

Zacht liep ik om het bed heen en ik zette het dienblad op het nachtkastje. De donkere krullen van Jean-Luc staken boven het dekbed uit en ik kuste zijn haar, waarna hij slaperig begon te mompelen.

‘Sofia, alsjeblieft, ik lig nog in coma.’

‘Kom op, lieverd,’ negeerde ik zijn gemopper. ‘Ik heb chocolade-croissants voor je, straks worden ze koud.’

‘Oké...’ bromde Jean-Luc, maar hij maakte geen aanstalten om onder het dekbed vandaan te komen.

Ik pakte een mok koffie, nam plaats op het voeteneind en krulde mijn benen onder me. Ik keek naar mijn vriendje. Omdat het er niet naar uitzag dat hij gezellig samen met me wilde ontbijten, strekte ik een been uit en porde met mijn voet tegen de zijne. Hij gaf geen sjoege. Ik nam een slok koffie en porde nog eens.

‘Nog één minuut, Sofia...’ kreeg ik als reactie.

Ik porde weer, nu wat harder, en boven de dekens kwam een sla-